

Καίει φωτιά σ' ένα ΒΩΜΟ, ό βωμός
φροντισμένος από κείνους και δέ σβύνει
θά περάσουν κι ό Θυμός κι ό Χαλασμός,
μά ό θνητός, όρθός ή χάλασμα, θά μείνη.

Στοῦ βωμοῦ τή θεία φωτιά θά πάη ξανά,
όπου ή Πίστη, ή Τέχνη, ό Λόγος, ή Σοφία.
Στά παντοινά, ΄Ωσαννά!
Στά λειτουργικά βιβλία.

Σιγοδέονται κάποιοι σάν ιεροουργοί,
λαοί τριγύρω τους μέ τάρματα στά χέρια,
και χαλιέται ή γή, και ρυάζεται ή Σφαγή·
μέ τά χέρια εκείνοι άνάερα πρός τάστέρια.

Όμως όσο κι άν ασάλευτοι φαντάζουν
στούς χορούς τών ΄Ερινύων και τών Κυκλώπων,
τά ύψωμένα χέρια τρέμουν και σπαράζουν
σάν απ' όλη τή λαχτάρα τών ανθρώπων.

Και τά μάτια τους κι άς φαίνονται δεμένα
σάν αδάκριστα μέ μιá υπερόσμια φέξη·
είναι από τό δάκρυο θολωμένα
τό πικρότερο, πού δέ μπορεί νά τρέξη.

Όταν ξεσπερομένονται οί λαοί
και ξεθεμελιώνονται οί πατρίδες,
μέσα στών πολέμων τή βοή
κ' έξω και παράμερα, δέν είδες ;

ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΙΡΑ

Και στον άνήφορο και στην κατηγοριά τά
τραγούδια σου, Χαφίζ, εύφραίνουν τον κοπια-
στικό τό δρόμο στους βράχους.

Goethe

ΚΑΚΗ ΦΩΤΙΑ

Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ ἀνυπόταχτος καὶ παραστρατισμένος,
ἐγὼ δαγκώνω μὲ θυμὸ τῆς φτώχειας τὸ ψωμί,
νόθος τῆς Τέχνης εἶμ' ἐγὼ καὶ τῆς ἰδέας διωγμένος,
ἀπὸ μιᾶν ἔγνοια ὁ νοῦς θολός, ὀαρμένο τὸ κορμί.

Ὁ λύχνος μου στῆς ἱερῆς μελέτης τὸ τραπέζι
σὰν ἓνα νεκροκάντηλο στὰ μάτια μου ἀχνοπαίζει·
δλα πολέμια, κρύα· βιβλία, κοντύλια καὶ χαρτιά.
Μὲ καίει κακὴ φωτιά.

Ἐμὲ ἡ ζωὴ μου πλάνεμα καὶ ἡ γέννησή μου λάθος,
τὸ λόγο δὲν ὀρέγομαι, δὲν ξέρω τὸ ρυθμό·
σέρνουν ἐμένα δυὸ ἄλογα, τ' ἀράπικο τὸ Πάθος
καὶ τ' ἀφροστάλαχτο Ὀνειρο... μπορεῖ καὶ σὺ γκρεμό.

1908

ΤΑ ΣΟΝΕΤΤ' ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΠΕΝΤΑΣΥΛΛΑΒΟΥΣ,"

ΣΠΑΡΑΣΜΟΣ

Γύρω ή μαυρίλα,
μέσα ή καρδιά μου.
Στὸ πάτημά μου
τρίζουν τὰ φύλλα.

Νερὸ, ἀργούλα!
Στολίδια γάμου
ξεσκίδια χάμου.
Ἄνατριχίλα.

Μέσ' στὸ βιβλίον
σκυμμένα μάτια,
καὶ δὲ διαβάζω.

Σιωπή, ἔρμιά, κρῦο.
Πέρα; Παλάτια.
Σκοινιά. Σπαράζω.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τῆς ἔγνοιας μπόλι
μὲ τρώς' μακριά μου!
Στὸ περιθόλι
μὲ τὰ ὄνειρά μου.

Ἄραξοβόλι.
Κανεὶς κοντά μου,
ἀφήστε μου ὀλη
τῆ μοναξιά μου.

Δὲν εἶμαι—ἀκούτε;—
πετούμενο, οὔτε
φύσημα ἢ φύλλο...

Χωρὶς ἀνθὸ
ζῶ, δέντρον ὀρθὸ
καὶ γκρίζο ξύλο.

ΣΟΦΙΑ

Ἐσὺ, Ἐπιστήμη,
κ' ἔσὺ, Σοφία,
τ' ἀντρα ἢ θρησκεία,
τ' ἀξίου κ' ἢ φήμη.

Μὲ πανοπλία
σίδηρο, ἀσῆμι,—
καρδιά, νοῦ, μνήμη
καὶ φαντασία

ζῶστε· ὀ,τι πλάνο
κι ὀ,τι δὲν ξέρει,
μακριά μου! Δός μου,
σ' ἐσένα ἐπάνω
ν' ἀπλώσω χέρι,
βιβλίον τοῦ Κόσμου!

ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΜΟΣ

Κάμπιες καὶ σκόροι
καὶ παπαγάλλοι,
κ' ἐσεὶς, δασκάλοι,
κ' ἐσεὶς, ρητόροι,
τί; Μὲ τὸ ζόρι,
καὶ τῆ μεγάλη
τῆ Γλώσσα κόρη,
τὰ γυμνά κάλλη
νὰ τὰ ντροπιάστε
ζητᾶτε; Νάστε
καταραμένοι!

Πέρνα, μπαμπούλα!
Μὰ ὀ Στίχος, θούλλα
πυρή καὶ μένει.